

TAKÁCS ZSUZSA

Ady

Szerintem sosem élt. Csak hagymázás
képzeletünk sorolja közénk az Ugarra.
Nem lakott a Veres Pálné utca első emeletén,
a hétköznap négy és hat óra között látogatható
múzeum-lakásban soha. Csak száműzöttségünk
tudata rajzolja az égre a nagykarimájú, gyúrt
kalap alatt parázsló, nőktől árkos szemeket,
a beteg, de bárkitől oltalmat remélő arcot.
A ránk emelt tekintet ránk gyújtotta a meghitt
akolt. Füstben és forróságban támolgyunk
a kijárat kifelé. A fellobbanó világosság
mámorát kívánjuk vissza, de úgy, ahogyan
volt, soha többé nem lesz. Se Nagyvárad,
se Párizs nem forog tovább. Nincs kijárat.